

СПОГАДИ ПРО А. К. БАБКА*

З А.К. Бабком я вперше познайомився у 1959 р., коли вчився на другому курсі хімічного факультету Київського університету. Він читав загальний курс аналітичної хімії. Читаючи лекцію, Анатолій Кирилович часто записував на дошці окремі фрази, які неможливо було прочитати з-за його почерку. Але формули і рівняння записував дуже чітко і все було ясно.

Коли на третьому курсі А.К. Бабко приймав у мене іспит з аналітичної хімії, я чітко відповів на питання у білеті, він спитав, що таке захисна суміш, я відповів, він поставив оцінку у заліковій книжці, я подивився і ніяк не міг розібрати.

"Яка оцінка?" - спитав я,

"Я не пам'ятаю, подивіться краще" – сказав Анатолій Кирилович і запалив цигарку. До і після цього разу я не бачив, щоб він курив. А в заліковій книжці стояло "відмінно".

Через деякий час студенти-аналітики вибирали курсові роботи. До А.К. Бабка ніхто не хотів йти: академік, мабуть дуже вимогливий, важко буде працювати. Мене це не злякало, якщо ніхто не хоче, піду я.

"Яку іноземну мову Ви знаєте?" – спитав мене Анатолій Кирилович.

"Мабуть англійську", - відповів я.

"Чудово. От вам Журнал Analytical chemistry, почитайте", - сказав він.

"Увесь?" – злякався я.

"Та ні, перекладіть тільки одну статтю", - сказав Анатолій Кирилович.

Через тиждень я прийшов до нього з перекладом статті. Біля кабінету стояла довга черга аспірантів, викладачів. Анатолій Кирилович побачив мене і сказав: "Заходьте".

"Але тут черга", - промурмотів я.

"Якщо черга, то хай і чекають, а Ви заходьте", - сказав Анатолій Кирилович. Подивившись мій переклад статті, він сказав: "Добре, ідіть і приходьте через тиждень з планом Вашої курсової роботи".

"А як його складати?"

"Дуже просто, - сказав Анатолій Кирилович, приходьте через тиждень".

Через тиждень ми обговорили план подальшої роботи, а через 2 місяці я приніс написану курсову роботу. Анатолій Кирилович подивився на неї.

"Якою мовою вона написана?" – спитав він.

"Російською", - відповів я.

"І що у Вас за почерк! Я не можу нічого розібрати" – сказав А.К. Бабко. Далі він почав закреслювати деякі мої слова і зверху писати свої, які вже я не зміг зрозуміти.

"Но взаимное сходство почерков так мешает друг друга понять", - хтось потім з співробітників кафедри створив такий жартівливий вірш.

За курсову роботу я одержав "відмінно" і на п'ятому курсі почав робити дипломну. Коли треба було її писати, А.К. Бабко спитав, чи вмію я друкувати. Одержавши негативну відповідь, він сказав, що мені треба

---

* Рукопис з архіву В.О. Баровського

терміново навчитися друкувати, інакше він не може допустити мене до захисту.

"Може дати надрукувати мою дипломну роботу друкарці?" – спитав я.

"А хіба вона зрозуміє Ваш почерк?" – сказав Анатолій Кирилович.

Так, завдяки моєму керівникові А.К. Бабку я навчився друкувати. На кафедрі була стара друкарська машинка "Москва", на ній я вчився друкувати і одночасно на протязі місяця друкував свою дипломну роботу.

Коли я поступив у 1963 р. до аспірантури, я складав іспит з аналітичної хімії Анатолію Кириловичу. Одне з питань – хінгідронний електрод.

"З чого він зроблений, з дерева?" – спитав Анатолій Кирилович.

"Ні, навіть не з заліза", - відповів я.

"Ну, досить з Вас", - сказав Анатолій Кирилович і поставив "відмінно". Так я вступив до аспірантури, паралельно працював асистентом на кафедрі. В цей час А.К. Бабко почав читати спецкурс "Фізико-хімічний аналіз комплексних сполук у розчині". Я слухав ці лекції. Вони були дуже цікаві. Зразу можна було зрозуміти всю талановитість, високу лекторську майстерність Анатолія Кириловича. Коли він приймав іспит з цієї дисципліни у студентів п'ятого курсу, він дозволяв їм користуватися своїми конспектами. Результати іспиту: декілька п'ятірок, інші четвірки і трійки, траплялися і двійки, яких він не любив ставити. Тобто конспекти допомагали тим студентам, які відвідували лекцію і добре засвоювали матеріал.

Коли я робив доповідь на кафедральному семінарі по матеріалах моєї дисертації, після доповіді Анатолій Кирилович зробив кілька зауважень і сказав мені: "Ви працюєте добре, але занадто повільно".

Через декілька днів він трагічно загинув. Я захищав дисертацію кандидата наук вже, на жаль, без свого керівника.